

Bruxelles, den 27.2.2017
COM(2017) 120 final

**RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL DEN EUROPÆISKE REVISIONSRET,
RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET**

Medlemsstaternes svar til Den Europæiske Revisionsrets årsberetning 2015

{SWD(2017) 101 final}

INDHOLDSFORTEGNELSE

1. INDLEDNING	1
2. SAMMENDRAG AF MEDLEMSSTATERNES SVAR	1
2.1. DE GRUNDLÆGGENDE ÅRSAGER TIL FEJL OG FORANSTALTNINGER TIL HÅNDTERING AF FEJL 1	
2.2. RESULTATER AF GENNEMFØRELSEN AF EU-BUDGETTET	5
2.3. OPFØLGNING AF RETTENS ANBEFALINGER TIL MEDLEMSSTATERNE	8
3. KONKLUSION	9
BILAG I: KONSOLIDEREDE RESULTATER FOR ALLE MEDLEMSSTATER VEDRØRENDE DEN FÆLLES LANDBRUGSPOLITIK OG ØKONOMISK, SOCIAL OG TERRITORIAL SAMHØRIGHED...	11

1. INDLEDNING

Da Den Europæiske Revisionsret (Retten) i 2015 offentliggjorde sin årsberetning den 13. oktober 2016, underrettede Kommissionen i overensstemmelse med finansforordningen¹ straks medlemsstaterne om de bemærkninger i beretningen, der vedrører forvaltningen af midler, som de har ansvaret for. Medlemsstaterne blev også opfordret til at besvare et spørgeskema, der fokuserede på tre hovedtemaer:

- 1) transaktionernes formelle rigtighed inden for EU's store udgiftsområder under delt forvaltning med særligt fokus på de grundlæggende årsager til fejl
- 2) resultaterne af gennemførelsen af EU-budgettet med fokus dels på forbindelserne mellem EU's prioriteter inden for rammerne af Europa 2020-strategien for intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst og de nationale prioriteter, dels på resultaterne på projektplan under delt forvaltning
- 3) opfølgning af Rettens anbefalinger til medlemsstaterne.

Denne rapport indeholder et resumé af medlemsstaternes svar. Den ledsages af et arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene (SWD), der indeholder en mere detaljeret redegørelse for medlemsstaternes svar.

2. SAMMENDRAG AF MEDLEMSSTATERNES SVAR

2.1. DE GRUNDLÆGGENDE ÅRSAGER TIL FEJL OG FORANSTALTNINGER TIL HÅNTERING AF FEJL

Medlemsstaterne fik udleveret en liste med 19² eksempler på væsentligste grundlæggende årsager til fejl i forbindelse med lovligheden og den formelle rigtighed af EU's udgifter og blev bedt om at angive graden af deres relevans ved hjælp af kategorierne "fuldt ud relevant", "relevant i de fleste henseender", "relevant i visse henseender" og "ikke relevant". Eksemplerne var baseret på Rettens og Kommissionens konklusioner samt på forbeholdene i de årlige aktivitetsrapporter fra de relevante generaldirektorater i en periode på to år.

De konsoliderede svar vedrørende den fælles landbrugspolitik og samhørighedspolitikken er sammenfattet i **tabel 1**, der viser de fire vigtigste udsagn, som medlemsstaterne har klassificeret enten som "fuldt ud relevante" eller "ikke relevante". En oversigt over medlemsstaternes konsoliderede svar findes i **graf 1** og **graf 2** i **bilag 1**.

¹ Artikel 162, stk. 5, i forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012.

² SWD, s. 114.

Tabel 1 – Væsentligste grundlæggende årsager til fejl i forbindelse med den fælles landbrugspolitik og samhørighedspolitikken ifølge medlemsstaternes svar

Udsagn, som medlemsstaterne som oftest betragter som " <u>fuldt ud relevante</u> "	Udsagn, som medlemsstaterne som oftest betragter som " <u>ikke relevante</u> "
• Udsagn 17 "Behov for flere initiativer for at sikre en reel forenkling for støttemodtagerne og programgennemførelsen" (15 medlemsstater – BE, BG, CY, DE, EE, EL, ES, FI, FR, HU, LU, PT, RO, SE og UK) • Udsagn 1 "Omfanget og kompleksiteten af reglerne og overregulering" (ni medlemsstater – AT, CZ, DE, EL, ES, FI, FR, LU og SE) • Udsagn 11 "Behov for større kendskab hos, målrettet uddannelse for og udvikling og gennemførelse af detaljeret metodologisk støtte og vejledning for de nationale og regionale myndigheder og slutmodtagerne" (otte medlemsstater – BE, BG, CY, EE, EL, PL, RO og SK) & Udsagn 18 "Udveksling af viden og erfaringer og formidling af god praksis på nationalt plan og/eller EU-plan vedrørende udbredte svagheder/mangler/fejl" (otte medlemsstater – BE, CY, EL, LU, PT, RO, SK, UK) <u>med samme vægt</u> • Udsagn 12 "Behov for flere eller bedre ressourcer og opbygning af administrativ kapacitet" (seks medlemsstater – ES, HR, IT, PT, RO og SK)	• Udsagn 2 "Ukorrekt gennemførelse af gældende EU-lovgivning i national lovgivning" (24 medlemsstater – BE, BG, CY, DE, DK, EE, EL, ES, FI, FR, HR, HU, IE, IT, LT, LU, MT, NL, PT, RO, SE, SI, SK og UK) • Udsagn 10 "Utilstrækkelige sanktionsmekanismer for manglende overholdelse eller lav sanktionssats i tilfælde af manglende overholdelse" (21 medlemsstater – AT, BG, CY, DE, DK, EE, EL, ES, FI, FR, IE, LT, LU, MT, NL, PT, RO, SE, SI, SK og UK) • Udsagn 7 "Utilstrækkelig kvalitet og ajourføring af markidentifikationssystemet (LPIS)" (17 medlemsstater – BE, BG, DE, DK, ES, FI, FR, HU, IE, LT, LU, NL, PL, SE, SI, SK og UK) • Udsagn 16 "Utilstrækkelig indførelse af ændringer ved hjælp af nye retlige og/eller proceduremæssige rammer, der kan have væsentlig indvirkning på årsagerne til fejlene" (16 medlemsstater – AT, BG, CY, DE, DK, EL, ES, FR, IE, LT, LU, NL, PT, RO, SE og SK).

Der blev også udført en supplerende analyse for hvert af EU's store udgiftsområder, der bekræfter tendensen i de konsoliderede svar, bortset fra følgende:

- Med hensyn til den fælles landbrugspolitik og samhørighedspolitikken har medlemsstaterne også anvendt betegnelsen "fuldt ud relevant" for betydningen for de grundlæggende årsager til fejl af udsagnet om tilstrækkeligt kendskab til, hvordan reglerne om offentlige udbud eller statsstøttereglerne skal anvendes, og – udelukkende med hensyn til den fælles landbrugspolitik – af udsagnet om komplekse regler for støtteberettigelse.
- Med hensyn til samhørighedspolitikken har medlemsstaterne også anvendt betegnelsen "ikke relevant" for betydningen for de grundlæggende årsager til fejl af bedre anvendelse af oplysninger til at opdage og korrigere fejl.

Medlemsstaterne gav eksempler på foranstaltninger til håndtering af de grundlæggende årsager til fejl:

i) Forenkling af reglerne

Flere medlemsstater (f.eks. DE, EL, FR, HR, HU, PT, SE og UK) vurderede, at komplekse regler og stadigt mere omfattende lovgivning og retspraksis samt juridiske og revisionsmæssige forskelle i forbindelse med fortolkningen af forskellige retlige bestemmelser og regler, overdreven dokumentation for revisionsarbejdet og administrative byrder, behovet for administrativ kapacitetsopbygning og vanskeligheder med anvendelsen af undtagelser fra de generelle retlige bestemmelser er blandt de vigtigste årsager til store risici og fejl i EU's udgifter.

For at afhjælpe situationen oplyste nogle medlemsstater (f.eks. CZ, DE, DK, FI, FR, LT, LU, LV, MT, NL, PT, SI, SK og UK), at de fortsatte deres forenklingsbestræbelser såsom strømlining af

de nationale regler for støtteberettigelse, så de begrænses til det strengt nødvendige, og overregulering gennem EU-bestemmelser undgås, anvendelse af forenklede omkostningsmuligheder, tilskud i form af faste beløb, anvendelse af indirekte omkostninger eller enhedsomkostninger eller gennemsnitsomkostninger, indførelse af en standardsats for indirekte omkostninger eller muligheder for finansiering efter fast takst som fastsat i den retlige ramme og de dertil knyttede delegerede retsakter.

Et eksempel blev givet af DE³, der svarede, at "med hensyn til det operationelle program på forbunds niveau vedrørende ESF for 2014-2020 blev afregningssystemet for fem retningslinjer for støtte forenklet på vellykket vis, sådan at kun personaleudgifter og honorarer blev afregnet individuelt. Alle andre omkostninger såsom indirekte administrations- og materialeomkostninger blev nu afregnet efter fast takst bortset fra personaleudgifter og honorarer, der blev afregnet individuelt. Der krævedes ingen dokumentation for udgifter, som blev afregnet efter fast takst".

Det er værd at bemærke, at medlemsstaterne generelt betragter forenklingsforanstaltningerne som en positiv erfaring og god praksis.

Medlemsstaterne har indhøstet praktisk erfaring med mulighederne for forenkling. Der er dog behov for yderligere forenkling, navnlig i betragtning af at omkostningerne til mindske af den administrative byrde og kontroleffektiviteten skal holdes på et rimeligt niveau.

ii) Yderligere forbedring af systemerne og fremme af god praksis

Medlemsstaterne fortsætter deres bestræbelser på at forbedre systemerne til forvaltning af de europæiske struktur- og investeringsfonde (ESI-fondene) ved at fokusere på forebyggende foranstaltninger og god praksis på en lang række områder, f.eks.:

- udvikling af en plan for gennemførelse af udbud med indførelse af et specialiseret udbudsteam, der skal yde rådgivning, og IT-systemer til offentlige udbud
- udførelse af forvaltningskontrol og systemrevisioner (navnlig i forbindelse med regler for offentlige udbud og statsstøtte) inden afholdelse af EU-udgifter og/eller inden den endelige betaling, i det omfang det er muligt
- gennemførelse af handlingsplaner, navnlig i forbindelse med afbrydelse af betalingsfrister og suspensioner, der tager fat på de grundlæggende årsager til fejl, svagheder i forvaltnings- og kontrolsystemerne og mangler i forbindelse med EU's udgifter
- afholdelse af møder med støttemodtagere, interessenter og lokale myndigheder, der er modtagere af store tilskud og EU-midler, for at drøfte fælles støtteberettigelsesregler, udbud, statsstøtte og andre spørgsmål, og udvikling af casestudier vedrørende bedste praksis.

Forhåndsbetingelser inden for offentlige udbud og statsstøtte har været nyttige for indførelsen af forebyggende foranstaltninger og forbedring af systemerne for programmeringsperioden 2014-2020.

Medlemsstaterne er opsat på at sikre effektivt fungerende forvaltnings- og kontrolsystemer. Der er dog yderligere behov for bedre viden og ekspertise, udveksling af erfaring og formidling af god praksis på EU-plan og nationalt plan.

³ SWD, s. 250.

iii) Styrkelse af den forebyggende og korrigerende kapacitet

Flere medlemsstater (f.eks. AT, BE, CY, LU, IE, PL, PT og SK) fremhævede betydningen af proaktive, forebyggende og korrigerende foranstaltninger i den fælles landbrugspolitik med særligt fokus på f.eks. efter- og videreuddannelse, omfattende vejledning og detaljerede tjeklister og fjernelse af betingelser, som er vanskelige at opfylde eller kontrollere. Andre foranstaltninger omfatter møder mellem kompetente nationale og regionale myndigheder og EU-projektivrærksættere og interessenter (navnlig for at drøfte forvaltningen af ESI-fondene og deres funktion, regler for støtteberettigelse osv.) og et risikovurderingssystem, der skal gøre det muligt at målrette kontrollen med risikobetonede udgiftskategorier. Med hensyn til investeringsforanstaltninger nævnes også ny, edb-baseret krydskontrol af løbende betalinger og betalinger, der allerede har fundet sted, tillige med en forbedret krydskontrol af de geografiske oplysninger, der er angivet i støtteansøgningen, og de oplysninger, der er indsamlet under besøg på stedet.

Flere medlemsstater (f.eks. CZ, LT, LV, NL, RO og SI) nævnte i forbindelse med den fælles landbrugspolitik gennemførelsen af handlingsplaner til forebyggelse af fejl, som regelmæssigt fremsendes til Kommissionen. FR pointerede, at EGFL- og ELFUL-handlingsplanerne bidrog til håndteringen af visse risici og de grundlæggende årsager til fejl.

Nogle medlemsstater fremhævede forbedringer i deres forebyggelseskapacitet, der blevet skræddersyet til programmeringsperioden 2014-2020. F.eks. oplyste PL⁴, at "Europa-Kommissionen på samhørighedsområdet gennemførte en mekanisme for fremlæggelse af årlige udgiftsopgørelser ledsaget af en forvaltningserklæring og en årlig oversigt over de endelige revisionsberetninger og udførte kontroller, der bidrog til intensiveringen af kontrolaktiviteterne inden offentliggørelsen af udgifterne i de årlige opgørelser".

De indhøstede erfaringer har ført til en styrket forebyggende og korrigerende kapacitet og bedre IT-funktioner, der forbedrer effektiviteten af kontrollen.

iv) Risikoanalyse

Nogle medlemsstater (f.eks. BG, DE, FR, MT og NL) forklarede, at risikovurdering og -analyse var en løbende proces, der bør tage hensyn til forskellige kontrol- og revisionsresultater med henblik på navnlig at identificere de grundlæggende årsager til fejl.

PL⁵ henviste til den "forudgående vurdering, der var blevet gennemført i relation til verificerbarheden og kontrollerbarheden af specifikke foranstaltninger i programmet for udvikling af landdistrikterne 2014-2020. Det henviste til Kommissionens retningslinjer vedrørende foranstaltningers verificerbarhed og kontrollerbarhed: vurdering af risici for fejl. Vurderingen tog hensyn til praksis, erfaringer og kontrolresultater fra den foregående programmeringsperiode".

Med hensyn til samhørighed svarede CY⁶, at "der var blevet udviklet en metode til udvælgelse af stikprøver, som tog hensyn til vurderingen af de identificerede risici og gennemførelsen af effektive, forebyggende og forholdsmæssige foranstaltninger til bekæmpelse af svig".

Med hensyn til ESF nævnte ES⁷, at "der var blevet oprettet et risikoanalysesystem og system til bekæmpelse af svig, som bestod af et selvevalueringsinstrument til identificering og tackling af risici i forbindelse med EU's udgifter for 2014-2020". HU⁸ påpegede også, at "forvaltningsmyndighederne hvert år udførte vurderinger af risikoen for svig i overensstemmelse med Kommissionens retningslinjer på området".

⁴ SWD, s. 355.

⁵ SWD, s. 357.

⁶ SWD, s. 189.

⁷ SWD, s. 448.

⁸ SWD, s. 279.

Medlemsstaterne vurderede, at det ikke var muligt at undgå mindre fejl, hvis omkostningerne skulle holdes på et rimeligt niveau.

Risikoanalyseteknikker bidrager til bedre at målrette kontrol og ressourcer. Det er dog ikke muligt at undgå mindre fejl, hvis omkostningerne skal holdes på et rimeligt niveau.

v) *Forholdet mellem grundlaget for betaling og den anslåede fejlforekomst i EU's udgifter*

Der er stor variation i medlemsstaternes svar med hensyn til eksistensen af en forbindelse mellem grundlaget for betalinger (omkostningsrefusion og rettigheder) og fejlforekomsten inden for EU's store udgiftsområder.

Flere medlemsstater tilsluttede sig argumentet for, at en sådan forbindelse eksisterer. F.eks. pointerede IE⁹, at "forbindelsen mellem grundlaget for betaling og fejlforekomsten var indlysende. I tilfælde, hvor betalingsgrundlaget var mere statisk som f.eks. på områder, hvor beregningerne var baseret på rettigheder, der ikke ændrede sig meget over tid, var fejlforekomsten generelt lav. I forbindelse med mere komplekse ordninger som dem, der indebar indsendelse af oplysninger såsom fakturaer og kvitteringer som grundlag for betalingen, var risikoen for, at der opstod fejl, langt højere. Erfaringen med ESF var, at jo mere komplekst grundlaget og reglerne for betalingen var, desto større var risikoen for, at sådanne betalinger var behæftede med fejl. Med hensyn til EFRU steg fejlforekomsten imidlertid, når der var en betydelig forsinkelse mellem projektgennemførelsen og projektcertificeringen".

Andre medlemsstater gav udtryk for forskellige holdninger med hensyn til landbrugs- og samhørighedspolitikken. F.eks. nævnte LV¹⁰, at "fejlforekomsten snarere afhang af projektets karakter end af udgifterne. Støtteforanstaltninger af investeringstypen medførte en meget større risiko for fejl end støtteforanstaltninger i form af direkte støtte/arealbetaling, fordi gennemførelsen af investeringsstøtteforanstaltninger var kompleks, vidtfavnende og langsommelig, byggede på resultaterne af komplekse og detaljerede kontroller og krævede store menneskelige ressourcer".

Medlemsstaterne har meget varierende syn på de mulige forbindelser mellem grundlaget for betalinger (omkostningsrefusion og rettigheder) og fejlforekomsten.

2.2. RESULTATER AF GENNEMFØRELSEN AF EU-BUDGETTET

Medlemsstaterne gav eksempler på forbindelser mellem EU's prioriteter inden for rammerne af Europa 2020-strategien (herunder Horisont 2020) og de nationale prioriteter. De nævnte også de foranstaltninger, der er truffet for at udnytte synergi og komplementaritet mellem ESI-fondene og nationale programmer. Endelig blev der lagt særlig vægt på medlemsstaternes svar på forbindelserne mellem EU's politiske prioriteter og EU-finansierede projekter samt på det resultatorienterede system og den resultatorienterede overvågning, der er knyttet hertil.

i) *Forbindelse mellem EU's politiske prioriteter og nationale prioriteter*

Flere medlemsstater (f.eks. Y, CZ, EL, FR, HU, IE, LU, MT, PT, PL, SI, SK og UK) forklarede, at partnerskabsaftalerne skitserede hvert lands udviklingsbehov og indeholdt en sammenfatning af de vigtigste resultater, der forventedes for hvert udvalgt tematisk mål (gennemførelse af målene i Europa 2020-strategien), sådan som krævet i EU-lovgivningen. De koncentrerede også

⁹ SWD, s. 290.

¹⁰ SWD, s. 304.

ressourcerne om et begrænset antal politikområder, der bidrog til målene i Europa 2020-strategien. Dette fokus blev sikret gennem en "menu" bestående af 11 tematiske mål, der skulle gennemføre målene i Europa 2020-strategien direkte. Dette sikrede en koncentration af finansieringen omkring centrale væksttemaer, hvorved EU-investeringen fik størst mulig virkning.

Et stort antal medlemsstater, herunder CZ, CY, DE, DK, EL, FR, HU, IE, LT, RO og SI, gav mere detaljerede svar vedrørende F&U-programmer og -resultater samt vedrørende forbindelser mellem EU's og de nationale prioriteter og sammenhængen med Horisont 2020.

F.eks. pointerede IE¹¹, at "de nationale prioriteter for forskning og innovation var fastlagt i programmet for forskningsprioritering, der spændte over femårsperioden 2013-2017. Strategien for forskningsprioritering blev udviklet i perioden 2011-2012 og var stærkt påvirket af de nye temaer og strukturen af Horisont 2020. Derfor var de nationale programmer og EU-programmerne stærkt forbundne".

Medlemsstaterne gav også eksempler på synergi mellem EU-programmer og nationale programmer. F.eks. nævnte CY¹², at "bedre koordinering og bedst mulige synergi mellem alle fondene primært blev opnået gennem arbejdet i styringsudvalget for planlægning og strategisk overvågning. Synergi og komplementaritet mellem ESI-fondene og de nationale programmer blev opnået, fordi alle foranstaltninger, der modtog finansiering, enten fra EIS-fondene eller fra nationale ressourcer, indgik i sektorbestemte nationale strategier (f.eks. digital strategi, strategi for affaldshåndtering, strategi for tilpasning til klimaændringer osv.)".

Medlemsstaterne er opsat på at øge fokus på forbindelsen mellem EU's politiske prioriteter såsom Europa 2020, Horisont 2020 og de nationale prioriteter.

ii) Forbindelse mellem EU-finansierede projekter og EU's politiske prioriteter

Flere medlemsstater (f.eks. DE, PT og UK) bemærkede, at EU's retlige ramme for programmeringsperioden 2014-2020 krævede, at der var forbindelse mellem EU's prioriteter og anvendelsen af ESI-fondene. Der er redegjort for målene i partnerskabsaftalerne og de respektive operationelle programmer for hver ESI-fond. Medlemsstaterne (f.eks. PT) nævnte også bidraget fra visse tematiske områder som F&U, beskæftigelse og social inklusion til EU's prioriteter.

DE¹³ fremhævede navnlig, at "udgangspunktet for strategien for hvert operationelt program under EFRU var stigningen i *delstatens* bidrag til intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst i Europa og at tage de fælles bekymringer vedrørende støtte fra ESI-fondene op. De tematiske mål og investeringsprioriteter, der var fastsat af hver *delstat*, var allerede blevet knyttet til Europa 2020. Der blev indført resultatindikatorer på projektplan. Da hver prioritetsakse og dermed hver foranstaltning indgik i et vurderings- eller præstationssystem, der sikrede opfyldelse af specifikke målværdier såsom resultatindikatorer, var der en automatisk forbindelse til Europa 2020-målene. Det var (dybest set) grunden til, at der ikke var blevet og ikke ville blive oprettet et supplerende målingssystem".

RO¹⁴ svarede, at "de operationelle programmer, der blev finansieret via ESI-fondene for 2014-2020, hovedsagelig var blevet udarbejdet under hensyntagen til målene i Europa 2020-strategien, de landespecifikke henstillinger og de relevante europæiske sektorspecifikke strategier".

EU's politiske prioriteter såsom Europa 2020 er navnlig forbundet med EU-finansierede

¹¹ SWD, s. 290.

¹² SWD, s. 191.

¹³ SWD, s. 253.

¹⁴ SWD, s. 402.

projekter gennem den resultatramme, der er fastsat i partnerskabsaftalerne og de operationelle programmer.

iii) Resultatorienteret system for EU-finansierede projekter

Flere medlemsstater (f.eks. AT, DE IE, FR, LU, SI, SK og UK) nævnte, at programmernes og projekternes resultatorientering var fastlagt efter de retlige krav for perioden 2014-2020. De henviste til identificeringen af sund interventionslogik for udformningen af hvert program med fastsættelse af specifikke mål, der skulle opfyldes i forhold til nogle indikatorer (finansielle indikatorer samt output- og resultatindikatorer) med referencer, milepæle og mål. Det var dog fortsat en udfordring at sikre konsekvens i den resultatrelaterede terminologi.

Medlemsstaterne havde varierende syn på nytten af at opstille mål på alle niveauer af gennemførelsen. F.eks. nævnte CZ¹⁵, at "der i forbindelse med programmeringen for hvert specifikt mål var blevet fastsat indikatorer for at sikre målbarheden af output og tilknyttede resultater, som direkte vedrørte programmets mål, men at det generelt foretrak primært at fokusere på forbindelsen mellem kvantificerede indikatorer og resultatindikatorer i stedet for at overvåge resultatindikatorer på projektplan. I betragtning af resultatindikatorernes art var det ofte meget vanskeligt at overvåge og evaluere disse i detaljer".

AT¹⁶ svarede, at der på landbrugsområdet var "en forbindelse til de nationale bestemmelser, men at en forbindelse på projektplan ville medføre øget bureaukrati".

DE¹⁷ forklarede, at "sættet af indikatorer målte, om målene var blevet nået, ved hjælp af outputindikatorer på projektplan og resultatindikatorer på programplan. Der var ikke fastsat nogen resultatindikatorer på projektplan (i overensstemmelse med det relevante retsgrundlag). Resultatindikatorerne viste ingen ændringer i situationen og målte regelmæssigt den forholdsmæssige andel. Det var ikke muligt at gøre dette for individuelle projekter. Det blev antaget, at det krævede et vist antal projekter, før ændringerne blev synlige, og det var muligt at måle dem. Det var grunden til, at klassiske resultatindikatorer kun blev vurderet på programplan".

Medlemsstaternes tankegang ændrer sig i retning af at fokusere på resultater i takt med deres bestræbelser på at indføre resultatrammer. Dette sikrer, at EU-programmerne og -projekterne har virkning på mange forskellige måder og på flere niveauer. Det er dog fortsat en udfordring at sikre konsekvens i den resultatrelaterede terminologi.

iv) Overvågningsramme

Generelt sætter medlemsstaterne overvågningen af resultatorienterede systemer i et bredere perspektiv ved at henvise til forudgående evalueringer med henblik på at forberede partnerskabsaftaler og operationelle programmer og/eller til andre evalueringer, undersøgelser og konsekvensanalyser, som er planlagt for perioden 2014-2020. I deres svar fremhæves også forskellige henvisninger til løbende og regelmæssige vurderinger og permanent overvågning af opfyldelsen af generelle og specifikke mål samt (fælles) output- og resultatindikatorer. Nogle medlemsstater (f.eks. DE, FR og PL) nævnte også fastsættelsen af værdier for mål og milepæle for 2023.

¹⁵ SWD, s. 204.

¹⁶ SWD, s. 124.

¹⁷ SWD, s. 254.

Flere medlemsstater henviste især til visse lovmæssige bestemmelser, der ville styrke pålideligheden af data i forbindelse med overvågning af opfyldelsen af politikmål i perioden 2014-2020 såsom obligatorisk anvendelse af fælles indikatorer med referencer, milepæle og mål og ensartede målestandarde på EU-plan.

BE¹⁸ svarede, at "systemet med overvågning af det operationelle program "Wallonia-2020. EU" havde til formål at overvåge opfyldelsen af målsætningerne og målene i de fastsatte indikatorer. Der var endvidere blevet fastlagt milepæle med henblik på at overvåge de fremskridt i resultaterne, der skulle føre til opfyldelsen af målsætningerne. Endelig ville der ifølge evalueringsplanen for Vallonien, som blev godkendt af styringsudvalget den 11. december 2015, blive udført evalueringer med henblik på at vurdere opfyldelsen af målsætningerne for hver akse (med særligt fokus på beskæftigelse)".

FR¹⁹ anførte, at "for EFRU's vedkommende ville overvågningen af output blive udført på projektplan, mens overvågningen af resultater ville finde sted på makroniveau i forhold til de særlige mål, der skulle nås. Forordningerne foreskrev ikke overvågning af resultatindikatorer på projektplan. Med hensyn til ESF ville overvågningen af output og resultater finde sted på projektplan".

Endelig kan der ud fra en organisatorisk synsvinkel gives et eksempel fra HU²⁰ vedrørende "den overvågnings- og evalueringstaskforce, der overvåger indikatorer, politiske indekser og horisontale krav, som er fastsat i overvågnings- og informationssystemet, samt de centrale overvågningsenheder, der bl.a. overvåger resultatindikatorerne på månedsbasis i samarbejde med forvaltningsmyndighederne".

Medlemsstaterne overvejer, hvordan man kan overvåge de fremskridt, der gøres med at opfylde målsætningerne for EU-finansiering, og resultaterne heraf, på kort, mellemlang og lang sigt.

2.3. OPFØLGNING AF RETTENS ANBEFALINGER TIL MEDLEMSSTATERNE

Medlemsstaterne svarede næsten alle, at de havde indført systemer til opfølgning af Rettens anbefalinger i dens årsberetninger og særberetninger. Nogle medlemsstater forklarede, at Rettens og Kommissionens anbefalinger blev overvåget af de kompetente myndigheder med ansvar for forvaltning af EU-midler, herunder certificerings- og revisionsorganer. Opfølgningsprocessen varierede dog:

Med hensyn til ELFUL/EFRU oplyste DK²¹, at "Landbrugs- og Fiskeristyrelsen siden 2012 systematisk havde fulgt op på alle anbefalinger fra revisionerne. Ledelsen blev hvert kvartal informeret om udviklingen og kunne træffe passende foranstaltninger. De relevante enheder fik derudover tilsendt beretninger, særberetninger osv. til orientering, også selv om de ikke indeholdt specifikke anbefalinger til Danmark".

DE, IE og LU bemærkede, at Rettens anbefalinger også blev fulgt op gennem forskellige fora på EU-plan, som var tilrettelagt af Kommissionen, eller på strukturerede bilaterale møder med Kommissionen. LU og SE oplyste, at Rettens beretninger og de hertil knyttede konklusioner fra Rådet blev behandlet i Rådets arbejdsgrupper.

¹⁸ SWD, s. 132-133.

¹⁹ SWD, s. 245.

²⁰ SWD, s. 283-284.

²¹ SWD, s. 215.

PT²² svarede, at "et informationssystem nu var under udvikling. Det ville indeholde alle oplysninger om fondsrelaterede kontroller/revisioner og resultatet af disse kontroller og revisioner. Dette system ville blive anvendt til opfølgning af eventuelle anbefalinger og til korrektion af eventuelle konstaterede fejl".

Med hensyn til tværgående opfølgning på nationalt plan nævnte DE²³, at "de relevante organer på forbunds- og delstatsniveau i fællesskab regelmæssigt drøftede de hyppigste fejlkilder og mulige afhjælpende foranstaltninger. Dette omfattede også nedsættelse af tematiske arbejdsgrupper på forbunds- og delstatsniveau, som skulle tage sig af systemiske og tværregionale konklusioner fra Revisionsretten (f.eks. ekspertgruppen under ESI-fondenes revisionsmyndighed med ansvar for offentlige udbud og statsstøtte)".

Endelig nævnte AT²⁴, at "der i princippet ikke blev rettet anbefalinger til specifikke medlemsstater i Rettens årsberetninger og særberetninger. Beskrivelser af konklusioner var normalt holdt i generelle vendinger og tog ikke sigte på en specifik medlemsstat eller selv et bestemt program eller projekt. Dette vanskeliggjorde opfølgningen. Under alle omstændigheder fandt der for EFRU's vedkommende en relevant opfølgning sted af de individuelle konklusioner, der er blevet udarbejdet under revisionerne".

Medlemsstaterne er opsat på at følge op på Rettens anbefalinger, men der er store forskelle mellem opfølgningssystemerne og -processerne

3. KONKLUSION

Kommissionen er opsat på fortsat at arbejde tæt sammen med medlemsstaterne om en lavere fejlforekomst, forbedret finansiell forvaltning og merværdi for EU-budgettet.

Medlemsstaterne godtgør i deres svar, at de er klar over de væsentligste grundlæggende årsager til fejl og ønsker at fortsætte arbejdet med at sikre effektivt fungerende forvaltnings- og kontrolsystemer. Medlemsstaterne tacklede de grundlæggende årsager til fejl ved hjælp af forskellige forenklingsmuligheder og ved at styrke deres forebyggende og korrigerende kapacitet, navnlig på grundlag af de indhøstede erfaringer, forbedret IT-teknologi, datamineringsværktøjer og risikostyringsteknikker. Om nødvendigt gennemfører medlemsstaterne også handlingsplaner, som de regelmæssigt aflægger rapport til Kommissionen om. Forhåndsbetinger, navnlig inden for offentlige udbud og statsstøtte, er også blevet anvendt i forbindelse med forebyggende foranstaltninger og forbedring af systemerne for programmeringsperioden 2014-2020.

Svarene bekræfter, at medlemsstaterne anvender en flerårig kontrol- og revisionscyklus, og at der kan gennemføres korrigerende foranstaltninger indtil programmeringsperiodens udløb. I den forbindelse understregede Polen²⁵, at "den årlige fejlforekomst, som Revisionsretten havde beregnet, burde ses i sammenhæng med EU-interventionernes flerårige karakter (herunder finansielle nettokorrekationer og inddrevne beløb)". Medlemsstaterne vurderede, at det ikke var muligt at undgå mindre fejl, hvis omkostningerne skulle holdes på et rimeligt niveau.

Medlemsstaterne er opsat på at sikre en forbindelse mellem EU's politiske prioriteter for intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst og de nationale prioriteter. Deres svar viser, at de tager hensyn til EU's prioriteter, når de fastlægger nationale politikretningslinjer, styrer udviklingen og gennemfører nationale foranstaltninger, f.eks. i overensstemmelse med landespecifikke henstillinger.

Det fremgår af dette års svar, at EU's politiske prioriteter navnlig er forbundet med EU-finansierede projekter gennem den resultatramme, der er fastsat i partnerskabsaftalerne og de

²² SWD, s. 386.

²³ SWD, s. 255.

²⁴ SWD, s. 126.

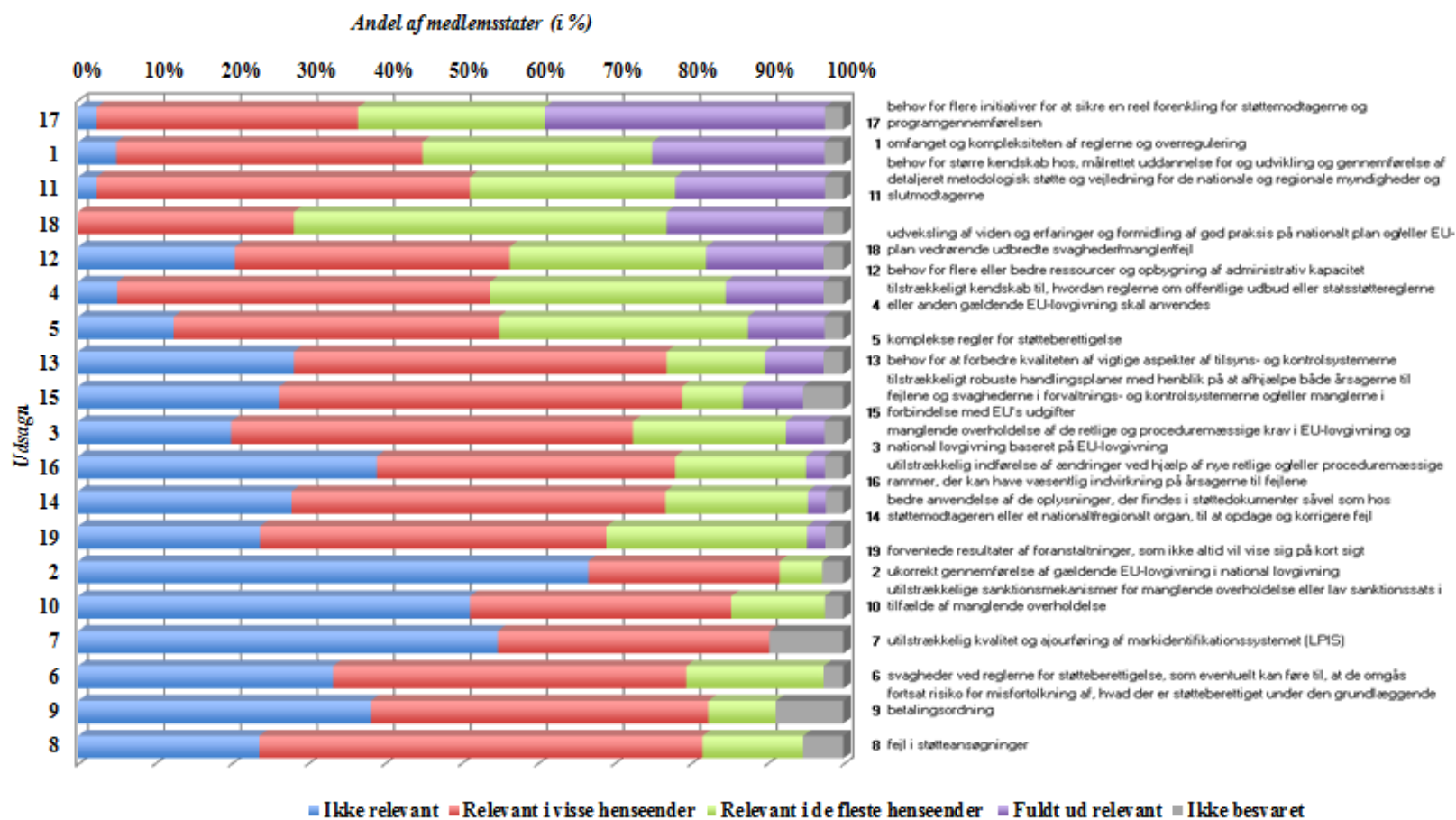
²⁵ SWD, s. 469.

operationelle programmer, som er aftalt mellem Kommissionen og medlemsstaterne. Medlemsstaternes tankegang ændrer sig i retning af at fokusere på resultater i takt med deres bestræbelser på at indføre en ramme for overordnede mål, specifikke mål og operationelle mål. Dette sikrer, at EU-programmerne og -projekterne har virkning på mange forskellige måder og på flere niveauer. Det er dog fortsat en udfordring at sikre konsekvens i den resultatrelaterede terminologi. Derfor bør der fortsat fokuseres på resultaterne af gennemførelsen af EU-budgettet.

Endelig er medlemsstaterne opsat på at følge op på Rettens anbefalinger, men der er store forskelle mellem opfølgningssystemerne og -processerne.

BILAG I: KONSOLIDEREDE RESULTATER FOR ALLE MEDLEMSSTATER VEDRØRENDE DEN FÆLLES LANDBRUGSPOLITIK OG ØKONOMISK, SOCIAL OG TERRITORIAL SAMHØRIGHED

Graf 1 – Væsentligste grundlæggende årsager inden for EU's store udgiftsområder opdelt efter "Fuldt ud relevant"

Graf 2 – Væsentligste grundlæggende årsager inden for EU's store udgiftsområder opdelt efter "Ikke relevant".

